RS-32

DOMINIKANSKI NOVICIJAT
DUBROVNIK

A. DE REMILMONT

Z O V M I L O S T I

DOMINIKANSKI NOVICIJAT
DUBROVNIK

Mali životopis
Bl. Alix le Clerc
1576-1622.

I m p r i m a t u r :

NADBISKUPSKI DUHOVNI STOL U ZAGREBU

Broj:105 - 1957
od 9.I.1957.

Umnoženo ručnim sitom Družbe Sestara "Naše Gospe" Zagreb Primorska ul. 20 u 500 primjeraka za porabu redovnica

Z A G R E B 1957.

I.

Jednoga dana u nekom grad u Lorene,koji se zove REMIREMONT,rodi se jedna mala djevojčica:ALIX LE CLERC.

Kako su roditelji Alixe bili dobri kršćani,veoma su se žurili,da od svoje male djevojčice stvore dijete Božje,pa su na sam dan njezina rođenja molili gospodina Župnika da je krsti.To je bilo 2.veljače na dan kada sv.Crkva daje vjernicima svijeću ovim riječima:"Veselite es,nismo više u mraku.Velika svjetlost sja nad svijetom: Krist je došao na svijet da nas spasi". Alix je također imala svoju malu upaljenu svijeću;njezina kuma držala ju je veoma uspravno.Dok je ona umjesto Alixe odgovarala na pitanja svećenika, čula je u svome srcu neki glas,koji je govorio:"Dobro pazi na ovu malu svjetiljku,da se ne ugasi,jer će ona rasvijetliti mnoge ljude"....

- A Alix,je li ona štogod čula?

- Njezine male zemaljske uši bile su još zatvorene,ali u njezinoj duši Duh Sveti je pisao jednu lijepu tajnu ljubavi.Kasnije,kad ona ne bude pravila buke,čut će kako ta tajna pjeva i

učinit će joj se tako lijepa,da....
Međutim,vidjet ćete poslije,što joj je govorila lijepa tajna.
Kad je svršilo krštenje,mali Jakob je otišao u zvonik i počeo vući užeta.
U zraku su čavrljala zvona:
- Tra la la,lijepa mala djevojčica,u njoj se dragi Bog ogleda kao u kapljici vode.
- Ding!... Dung!... Don!... odgovaralo je veliko zvono sa sporim i dubokim glasom.Kad biste znali što će joj se sve dogoditi tokom života!
- Tra la la,odzvanjalo je malo srebrno zvono,nemojte nas plašiti svojim dubokim glasom!Ova mala djevojčica?Ona će uvijek htjeti da ugodi dragom Bogu...ostalo,moj stari Gospodine, ne vrijedi ni pišljiva boba!
- Ding!... Dung!...Don!...Miserere,Miserere -smiluj se,smiluj se,ponavlja staro veliko zvono,ja vidim sotonu koji bjesni na nju!
- Tra la la,... a ja vidim Našu Gospu kako mu odgovara:"To je moja ljubljena kćerka,nitko je neće dotaći!"
- Onda spavajmo mirno,reče staro teško zvono posve zadihano.
I zvona utihnuše.

Dobri ljudi Remiremont-a bili su dobro čuli zvona,ali razgovor nisu čuli,jer su bili u prevelikoj buci svojih užitaka i poslova.
A u nebu,znate li što se ondje događalo?Sveci su bili tako zadovoljni, da su igrali veliko kolo ljubavi.Bili su malo zagledali u tajnu ljubavi,koju je Duh Sv.pisao u srcu Alixe i govorili su jedan drugome:"Ova mala djevojčica jako će ljubiti dragog Boga,koje li sreće!"

II.

Mala je djevojčica rasla.
Jednoga dana načinila je svoju prvu žrtvu,ali to je bilo već tako davno. - više od tri puta sto godina! - Ne znam više što je to bilo!Znadem samo, da se je pogled Isusov zadržao dugo, veoma dugo na njoj i kao da joj je htio reći: "Ja te jako ljubim!djevojčica koja učini žrtvu,veća mi je i draža nego veliko plavo nebo sa svim svojim zvijezdama,nego lijepo cvijeće sa svim svojim mirisima i ptice sa svojim lijepim pjevanjem".
I mala je djevojčica dalje rasla.
Bila je vesela,ljupka,poslušna; i

svaki ju je volio.Bila je i vrlo živa, pa bi joj njezina mama govorila,da se treba svladavati,da ne smije popuštati svojim prvim uzbuđenjima,nego treba imati uravnoteženu narav...Alix je to primjenjivala.

Napokon je mala djevojčica postala djevojka.Opazila je jednoga dana, da je lijepa i da je veoma ugodno nositi lijepe haljine,duge do zemlje, koje se vuku po zemlji praveći šum "fru-fru".Osjetila je kako je ugodno kada ti se fina gospoda duboko klanjaju i pozdravljaju s velikim šeširima ukrašenim lijepim perom,i da je lijepo plesati na zvuk flaute i bubnja. Ah! to je Alixu naročito zanašalo.Voljela je brojati 1,2,3... 1,2,3 po taktu.Onda ju je nešto čarobno zanosilo,nešto što velike ličnosti zovu ritam.Alix je bila glazbena,te nikada nije bila umorna na ples!

Međutim kad se previše zabavljamo, to je bučno i mi ne čujemo više sitni glas,koji nam govori u nutrinji i koji nam daje dobre savjete...Alix nije više mislila na to,kako će ugoditi dragom Bogu.No na svu sreću,njezin dobri Anđeo bdio je nad njom.

Jednoga dana probudi se Alix sa

sa groznicom.Bila je bolesna.Više tjedana morala je ostati u krevetu,a to ju je veoma smetalo,jer nije mogla više ići u društvo ili primati posjete svojih prijatelja.

Pa ipak,netko ju je posjetio.... jedna nevidljiva prijateljica,koju je napustila tek pred nekoliko mjeseci:To je bila mala djelujuća milost!Ona se šuljala oko Alixi ne duše tražeći kako bi unišla.Na jednom ona opazi neku knjigu i ušulja se u nju.Dobri Anđeo, koji je vidio tu priliku prišapnu Alixi na uho:"Tebi je dosadno,pa čitaj ovu knjigu".Na to Alix reče:"Ah,dosadno mi je,pa ću malo čitati,da se rastresem".Tada posve polako mala Milost uđe uđe u Alixinu dušu.Zastidi je što je mislila samo na zabavu,kazala joj je da ju Bog nije stvorio samo za ples; jednoga dana On će ju suditi i onda će biti veoma nesretna,ako Mu bude imala pokazati samo svoje haljine,čipke i plesove!

Alix je to razumjela.Toplo zahvali maloj Milosti i odluči,da će slijediti njezine dobre savjete.

Zaista,čim je ozdravila Alixa se ispovjedila,jer joj je mala Milost rekla:"Ako hoćeš da te često posjeću-

jem i da ti budem prijateljica,tvoja duša mora biti veoma čista".

Nadalje,Alix nije bila sebična.Ona je navikla da dijeli s drugima sve dobre stvari što ih je dobila.Ona je htjela,da i njezine drugarice posjeti ova njena nova prijateljica,te da i one postanu dobre,pa im je tumačila sve što joj je mala Milost govorila.Alix je počela biti APOSTOL.

Na nebu svi su bili sretni,ali sotona je bjesnio.Govorio je sebi:Uh!Ne će me valjda pobijediti ova mlada djevojka!Nabavio je nove bubnjeve,priređivao nove svečanosti,prišapnuo je gospodinu Le Clerc - koji je ponosan na svoju kćerku - da joj pokloni jednu novu haljinu od ružičastog baršuna,uz njezine plave oči ovo će joj jako lijepo pristajati i svi će govoriti:"Kako je sretan taj g.Le Clerc,koji ima najljepšu kćerku u cijelom kraju".Tako se sve i izvršilo....Alix je uskoro opet počela opijati se nasladama,kao što to čini pčelica s medom iz cvijeta.

- Je li ona dakle zaboravila sve, što joj je rekla njezina mala prijateljica?

- Ne!

Ili se valjda nije više na to obazirala?

- Oh, ne!

Pa dobro onda ne razumijem.

- Ja ću vam rastumačiti,što se dogodilo u Alixinoj duši.Ono što se nama često događa,jer smo svi jadni grešnici i jer se ne možemo sami obratiti,niti odjednom.Mi to živo želimo,ali opet ne želimo potpuno;zatim se u našoj duši nastani kao neka muka,pa nas boli.

Kad je Alix odlazila na te svečanosti bila je veoma vesela,a sutradan je odjednom postala tužna.Onda si je pak govorila:što će ostati od te sve buke, 1,2,3... 1,2,3...Uvijek ista stvar.Pa ova gospoda,koja vam govore ljubezne stvari,to ne čini čovjeka boljim.To mi se čak i gnjuša,jer dobro osjećam da nije istina.ne,to nije istinito kao ono što mi je govorila mala Milost....

Ah, s njom sam bila sretna,njezino šaptanje nimalo nije bilo slično šuštanju baršuna,bubnjeva i ljubavi!

A onda,odjednom ne znajući ni razloga opet bi joj ples postajao zabavan Ali ovaj put Alix je opet mislila:ne , ja točno vidim da je to isprazno i da ne zadovoljava.

U dubini svoje duše ona je bila veoma nesretna i unatoč svoje baršunaste ružičaste haljine. Kad netko ima dušu, koja je stvorena za velike stvari onda ga svjetske stvari ne mogu usrećiti, jer one čovjeka ostavljaju prazna.

Tada joj njezina mala Milost dođe u pomoć. Ona joj pošalje lijepi san: Alix ugleda neku veliku Gospođu u redovničkom odijelu, koje je njoj bilo nepoznato. Gospođa je bila neopisivo lijepa i nagnula se nad Alix govoreći: "Dođi, moja kćeri...(na ove tako slatke riječi, Alix je shvatila u svom srcu da je to bila Presveta Djevica koja joj je govorila). I ja ću te primiti, nastavila je lijepa Gospođa, jer si ugodila mome Sinu što si se ispovjedila".

Alix otvori oči i stisne svoje dvije ruke na srce, kao da bi htjela spriječiti da joj ova velika milost-radost ne ode. Cijeli dan mislila je na tajnovite riječi: "Dođi i ja ću te primiti". I ponavljala je u sebi: "Presveta Djevica mi je kazala to "dođi i ja ću te primiti". Ovo sigurno znači, da Joj moram biti veoma pobožna i da će me Ona štititi, mislila je Alix.

Također ju je veoma obradovao kraj rečenice: Presveta Djevica nije ju gr-

dila što voli ples, nego ju neobično nježno potsjetila, koliko je razveselila Isusa onda kada se prvi put obratila. Zato je Alix pomislila: Treba da još više nastojim razveseliti Isusa, pa ću češće ići na sv. ispovijed, kad On to voli.

Tada mala Milost, sretna što je vidjela da Alix tako dobro razumije, poče pjevati prekrasnim glasom:

"Blaženi, koji su čista srca, jer će Boga vidjeti!"....

III.

Neko vrijeme iza toga dogodi se u životu Alixe jedna posve neobična stvar. To je bilo jedne nedjelje za vrijeme sv. Mise, Alix je molila iz svega srca, kad odjednom začudi se, jer je čula plesnu glazbu i bubnjeve, te zvuk flaute, koji je ona dobro poznavala, a svirao je "landerirette" sa tremolama.. Alix je prešla rukom preko čela misleći: "Jesam li luda, pa ja sam u crkvi. To je moja mašta koja luta". Ali ipak ju je to malo čudilo, jer je znala, da nije bila djevojka maštanja.

Iduće nedjelje opet je započela ista glazba i to nasilno: "Landeri -

Landerette" svirala je čarobna flauta sasvim blizu Alixinih ušiju,kao da joj hoće reći:"Sjeti se,kako ti je bilo zabavno plesati"landerette"....A tvoja haljina od ružičastog baršuna? Sjećaš li se,da te je skoro očarala; ako je budeš predugo ostavila u ormaru,izgužvat će se!

-..."Ite Missa est"!pjevao je svećenik.

Alix se prene.Što zar je Misa već gotova!Veoma se ponizi,vidjevši da je take dugo bila rastresena,dok je mislila na svoje plesove.

Osam dana kasnije,također pod nedjeljnom Misom ponovi se isti prizor: Bubnjevi,flauta,ritam!"Konačno,ovo je prejako"reče Alix otimajući se.Ali badava je to činila,zvuci su je privlačili i prisiljavali da ih sluša.Odjednom dignuvši glavu ugleda gore u mračnom svodu crkve jednu cijelu povorku!Ali vjerujte to nisu bili sveci!to su bili gospoda,plesači,svjetski ljudi,koji misle samo na zabavu. Oni su davali znak,da im se Alix približi - ali joj!na čelu te grupe Alix vidje sotonu!Sotona u obliku osobe i vodi cijelu četu po zvuku bubnja!Sada je ona razumjela ono što joj se sli-

čno dogodilo prije tri tjedna.To je bila napast sotone,koji ju je htio smetati u molitvi i pokušavao opet uvući u četu ljudi,koji traže samo zabavu.Kakva li je to kuraža,kad su je čak i u crkvu došli zvati!Da bi se radi svoga kaznila i oslobodila,Alix kako je bila živa i velikodušna,odmah čvrsto odluči:Više ne će ići na ples, ne će oblačiti svoju haljinu od ružičastog baršuna,uvijek će ići za onim što se dragom Bogu više sviđa.A kad joj to bude teško,reći će si:tim bolje!Onda će biti još sretnija...Uh ! Zatvorila je oči i osluškivala:čarobni bubanj nestao je!u svojoj pak nutrinji začuje Malu Milost,kako izgovara vrlo lijepe riječi,riječi koje su pjevale njezinoj duši kao proljetni povjetarac na livadama.Ali su one bile tajnovite,te ih nije sve razumjela:

-"Audi filia...inclina aurem tuam.. quia concupivit R E X speciem tuam"...

-Što bi to značilo?šaputala je Alix.

-To je lijepa tajna tvoga krštenja ogovori Milost.To znači,da Isus želi, da budeš Njegova mala zaručnica,Njegova redovnica.Hoćeš li Mu dati cijelo svoje srce i čitav tvoj život?

- Oh, reče Alix velikim zanosom, hoću!...i nije više ništa govorila, jer kad jako ljubimo, onda nije potrebno mnogo izraza, onda radije šutimo zajedno....

Kad se Alix vratila kući, spremila je sve svoje lijepe haljine, svoje lijepe vrpce i otišla javiti svojim roditeljima, da želi postati redovnica. Ali Alixini roditelji nisu odmah razumjeli veliku sreću, koju im je učinio Gospodin izabravši njihovu kćerku. Zato nisu bili zadovoljni sa onim što im je Alix pripovjedala. Ta oni su bili tako ponosni zbog njezinih uspjeha u svijetu! A onda su rekli: "Ah, pa to će nju proći! to su propovijedi g. Župnika, koje su je zaludile!"

Ali ne, ovo nije prošlo!

Otsada Alix više nije plesala, nije se više brinula za haljine, nije više pjevala "landerirette"; ona se često molila i bila je sve ljubeznija sa svima.

Međutim, Alix nije znala što treba da čini, da bi bila posve Božja. Zato reče u sebi: "Idem pitati g. Župnika!" Ovaj se zvao Petar Fourier. Bio je svetac! Ah, nije on još imao straga na glavi onaj mali šeširić od svjetlosti, što se zove "aureola", ali je imao u rukama i u srcu drugu lijepu svjetlost, koja se zove LJUBAV. On je bio tako dobar, tako dobar, da su ga u selu zvali svi "Dobri Otac".

Dakle, Alix je došla, da mu rastumači sve što joj je Mala Milost kazala.

Petar Fourier nije volio stvari, koje se čine na brzinu, jer se onda redovito čine slabo. Dragi Bog daje da zrna polagano klijaju u brazdama i u dušama. On je neko vrijeme proučavao dušu Alixe, da vidi, da li doista naš Gospodin poziva. Ubrzo je upoznao, da je njezin poziv pravi, jer je Alix bila neobično poslušna i rado je činila žrtvice. Alix je, naime, tada imala skoro 20 godina, a u toj dobi čovjek obično radije voli biti neovisan.

Petar Fourier poče razmišljati, u koji samostan bi mogla ući Alix. Možda Klarisama u Pont a Mousson?

Ali mu Alix reče:

Poslušajte, g. Župniče, kadgod ja molim, padne mi na pamet, da bi trebalo osnovati jednu novu kuću, u kojoj bi se činilo sve moguće dobro.

Fourier odmahne glavom i ništa ne odgovori.

Zatim dragi Bog reče: "Ja ću im po-

moći da progledaju i da upoznaju moju volju".

Sjećate li se iz Sv.Pisma,kako je Gospodin poučio Josipa,Jakoba ili Samuela?Poslao im je lijepe tajnovite sne,koji su im pokazali kamo dragi Bog želi da idu.To je učinio i sa Alix Poslao joj je prekrasan san.

Ona je vidjela neku povorku svu u bjelini.Išla je za njom i tako stigla u jedan samostan sa debelim stupovima. Ovdje je ugledala sv.Klaru i sv.Elizabetu,koje kao da su čekale.To su bile dvije osnovateljice Redova u koje su Alixi predlagali da uđe.Alix se pred njima nakloni s puno poštovanja i reče im:

- Da li biste me htjeli primiti u svoje kćeri?

Ali sv.Elizabeta prijaznim smiješkom odgovori: ne!A sv.Klara učini isto s izrazom,kao da malo žali.Alix pomisli:"Dakle istina je sve što čujem u dubini svog srca:treba nova redovnička kuća".Ali s kojom svrhom i na kojemu mjestu?Imala je u svome duhu samo veliku crnu rupu kada si je postavljala ovakva pitanja.

A onda Svetice s jednom veoma nježnom kretnjom - kojom kao da se

žele oprostiti od Alix - pokazaše nešto što se je njihalo između stupova i rekoše joj:

-Gledaj dobro,ono tamo je tvoj poziv!I zatim iščeznu.

Alixa se sva uzbuđena približi: vidjela je malu kolijevku posve osamljenu,nije bilo Mame kraj nje.Nagnula se malo bolje i vidjela da u kolijevci nema maloga djeteta.Bilo joj neobično!U sredini se dizao jednostavno lijepi struk zobi s dugim i drhtavim lišćem.Zob je bila tu unutri posijana kao da je kolijevka polje.

Dok se je Alix divila najednom ugleda neki crni oblik,debeo i težak , koji je izlazio iz sjene,a dizala ga je neka nevidljiva ruka.To je bio veliki željezni čekić.On se dizao kao da se prijeti kolijevki.Alixa se uplaši i reče u sebi:Smrvit će je!I doista,vidjela je kako je debeli čekić teško udario zob;udarac je bio tako žestok,da se je kolijevka počela njihati i učini se da je jadna mala zob izčezla na smrt pokošena.Zadovoljan svojim udarcem veliki čekić se sklonio u sjenu;izgledalo je kao da se pritajeno smije.U isti čas Alix primijeti,kako na rubu kolijevke nešto

drhće:To je bila žuta zob,koja se je opet hrabro dizala.Ona je još uvijek drhtala sve do kraja svoga struka,ali je još uvijek htjela da živi i njezino najsitnije lišće izgledalo je još bujnije i punije nego prije.

- Spašena je!pomisli Alix utješena jer ona je zavolila malu zob i počela se smiješiti...Nažalost,njezin smiješak se brzo zaustavio na usnama.Veliki čekić se opet pojavio svojim žalosnim poslom i zlobnim izgledom!Udario je.Alixi je bilo kao da je osjetila udarac do u dno srca.

- Ovaj puta,valjda je već svršeno uzdisala je potiho.

Ali ne,čekić je badava lupao,zob se uvijek iznova dizala.Radi toga je Alix osjetila veliku radost i stala je razmišljati:ova mala slamčica,koja nije ni spomena vrijedna,a koja je prkosila moćnom čekiću,ova bezvrijedna slamčica,što je izlazila iz kolijevke...rekle su joj Svetice, "to je tvoje zvanje"...."To je moje zvanje " ponavljala je Alix...Malo pomalo razumjela je da će njezino zvanje puno trpjeti od velikih kušnja,ali će ipak izdržati.Da,to je sigurno imalo značiti ono udaranje čekića.Alixa se ni-

je bojala.Trpljenje i udarci nikada ne zaustavljaju prijatelje Božje.To je bitno,da se mala zob uvijek iznova podizala.Ali što bi to mogla predstavljati mala zob?pitala se Alix.

Alix je sve to ispripovijedala sv.Petru Fourieru.Međutim se činilo, da on ne daje tome važnosti.A onda Alix,kako je bila veoma ponizna,brzo je zašutjela o tome kao i on.Samo svaki put,kad joj je dragi Bog govorio:

- Alix trebam novu kuću,odvažno je otišla opet k Župniku da mu to kaže.

- Novu kuću,novu kuću!govorio je sv.Petar Fourier,ali kćeri moja, ne možeš načiniti kuću za sebe samu!Nađi družice,pa ćemo onda vidjeti...

To je bilo kao da bi joj rekao: Idi šetaj se!stvar je nemoguća!Zaista,Alix nikoga nije poznavala izvan ovog malog sela,koje se zvalo Mattaincourt,a koje nije bilo baš slavno,vjerujete!Jednoga dana ono će biti posve obraćeno po svetosti svoga župnika,ali sada još nema ništa od toga.Ljudi onoga kraja mislili su samo na to,kako bi što više novaca zaradili,bili su zločesti i nisu se

molili dragom Bogu. Kako bi Alix tu mogla naći prijateljica, koje bi htjele živjeti siromašno iz ljubavi prema Isusu Kristu! Ipak ona nije bila posve obeshrabljena! Čak se vratila kući veoma zadovoljna, govoreći si: "Sve je moguće Bogu, ako je to Njegova volja". Tako je ona čekala i žarko molila.

Zatim je dragi Bog poslao Malu Milost da optrči selo. Pa kako Mala Milost može da učini izvanredne stvari i u selu koje nije baš dobro, tako su se ovdje uskoro zatim našle dvije, pa tri djevojke, koje su došle Alixi i rekle: "Mi bismo htjele živjeti kao Vi". I kad je g. Župnik vidio sve ove četiri tako mlade, tako velikodušne, tako gorljive, osjeti kako ga obuzima velika radost i njegovo srce poče življe kucati - tako je divno vidjeti velikodušne duše! - Ali to nije rekao! Kao uvijek, tako je i sada malo čekao, da vidi hoće li ustrajati - jer djevojke časom mijenjaju svoje mišljenje. Napokon jednoga dana on im reče:

-Dozvoljavam vam, da se posvetite presvetoj Djevici. To još nisu velika obećanja, koja se zovu "zavjeti", ali to će vam biti priprava. Tu obavezu preuzet ćete na sam Božić kod Ponoćke.

Možete misliti koliko su bile sretne, s koliko ljubavi su se spremale za ovu veliku Noć. Nabavile su si debelo sukno, koje se zove "tiretaine" tamne boje, od čega su napravile jednako odijelo. Tiretaine nije tako ugodno i meko kao ružičasti baršun. Ali kad su ga obukle činilo im se kao da pjeva igla kojom su ga šivale... Međutim, to nije bila igla, to je njihovo srce od vremena na vrijeme pjevalo... Alix se nagnula nad grubu haljinu i ljubila je, kao što svećenik ljubi zlatnu kazulu u kojoj će služiti sv. Misu, te joj govorila: "Ljubim te moja tiretina, ti si ružna za svijet, ali meni si lijepa, jer si znak, da ću pripadati Isusu, koji je bio siromašan iz ljubavi prema nama".

Načinile su si malu bijelu kapu, kao što su u ono vrijeme nosile seoske djevojke. To je značilo: mi ne tražimo da se ističemo niti da budemo lijepe izvana, jer odsada nas zanima još samo Isusov pogled.

Mislite li, da je za zvanje, makar i samo tako jednostavnog odijela, trebalo malo vremena, i da su pripreme bile brzo gotove!?

U očekivanju Božića, Alix i njezine prijateljice činile su kao Crkva, koja

uzdiše za dolaskom Mesije i svoju čežnju pjeva u sitnim molitvicama, koje se zovu "Antifone O", jer se primjetilo, da velika želja uvijek počinje samoglasnikom "O". One su se dakle spremale u žarkoj čežnji i uzdisale:

O SVJETLOSTI...pokaži nam put, kojim se ide k Tebi!

O KLJUČE Davidov...dođi brzo da nam otvoriš malu kuću, u kojoj ćemo Ti uvijek moći služiti!

O ADONAI...Ti si tako moćan, a mi tako slabe, dođi i uzmi nas u svoje ruke, kao što dobri Pastir uzima svoju malu ovčicu!

O KRALJU...pogledaj svoje ponizne službenice...Ti hoćeš, da one budu Kraljice Tvog Srca, a one žele samo služiti Tebi!

O EMANUELE...Bog s nama uvijek, uvijek dođi brzo, jer ne možemo Te više čekati!...

I dragi Bog je bio zadovoljan, jer On voli kad Ga želimo. Sv. Augustin je rekao: "Bog žeđa za tim, da Ga mi želimo!"

IV.

Kad je ponoćno zvono odkucavalo svojih dvanaest udaraca, Alix i njene prijateljice već su dugo čekale u crkvi. Jaslice su bile tamo blizu oltara. Kad ih je Alix ugledala, nije se mogla oteti pomisli na malu kolijevku i struk zobi, što je u snu vidjela, te se prikaže Bogu za sve što On bude želio. Gospodin Župnik se popeo na propovjedaonicu i u propovijedi rastumačio svojim župljanima, što su učinile ove djevojke i koliko je uzvišeno redovničko zvanje. A njihovi roditelji mogu biti ponosni s takvim zvanjem, jer su one izabrale najbolji dio po kojemu više volimo biti Božji nego pripadati stvorenjima. To ne znači da je njima bilo dosadno u svijetu - Alix ga je dosta voljela! - ali je ipak više voljela samog dragog Boga. Vjera im je govorila, da je dragi Bog njima sve dao, i ako se ne boje žrtve, da i one Njemu mogu sve darovati. Ovo im se tako svidjelo, da su kod posvete Presvetoj Djevici govorile: "Ecce ancilla", evo me da budem Tvoja službenica mala!

Kad je g.Župnik svršio svoj govor, svi su plakali i opet govorili:"Kako je sretan gosp.Le Clerc,što ima ovako plemenitu kćerku!"

Ali druge osobe,zavidne i brbljave,počele su prigovarati i govorkati, da su ove djevojke smiješne,da Alix to čini zbog isticanja,da je to smutnja,da je gosp.Le Clerc vrlo naivan kad je dopustio da ona tako što napravi,da će se kajati zbog toga...i tako dalje i slično!

Napokon povrijeđen zbog ovih govorkanja gosp.Le Clerc reče svojoj kćerki:

- Sit sam svih ovih prigovora!Ako želiš da nas napustiš,učini to odmah. Odvest ću te Trećoredicama Sv.Elizabete u Ormes.

Alix je bila neiskazano žalosna! Vidjeti ovako nezadovoljne svoje roditelje,ići u samostan,koji nije bio njezino zvanje - to je znala od časa kad je imala onaj san - bilo joj je kao da je šalju u progonstvo.

Plakala je u tišini,ali je poslušala,uzdajući se u dragog Boga.Kao što male ptičice nauče praviti svoja gnijezda s malo stručaka mahovine,tako je i Alix naučila da si načini gnijezdo za svoju dušu od svega što je volja Božja.I u njemu je počivala pjevajući i nasuprot svojih muka:Neka živi Isus!Dakle vidjelo se da nije od šale ljubila Boga,kad je tako znala trpjeti.

Za to vrijeme je g.Župnik iz Mattaincourta mnogo molio i činio pokoru,da bi upoznao što je volja Božja - obzirom na tu novu kuću,o kojoj mu je Alix već toliko puta govorila.- Gle,jedne zimske noći - bilo je to između 19.i 20.siječnja 1598.,uoči Sv.Sebastijana - dok je još bio u molitvi,usprkos velike hladnoće,koja je prodirala kroz njegova vrata,velika svjetlost obasja njegovu sobu,njegovo srce i duh!Fourier jasno ugleda DJELO,koje je trebalo učiniti sa Alix Kroz mnoge godine i vjekove unaprijed vidio je on ovaj RED,svu njegovu budućnost i sve dobro,koje će učiniti ove redovničke kuće.A to je bilo tako lijepo,da je njegova duša pjevala: "Benedictus Deus,Benedictus Deus!" Blagoslovljen bio Bog!On se je tako sjećao ove noći,da je kasnije,kad je njegov Red već bio osnovan,želio da se taj datum - 20,siječnja - nikada ne zaboravi u njegovoj Kongregaciji.

Kao Dobri Otac pisao je svojim redovnicama:"Toga dana treba neki mali znak veselja!Zato nemojte činiti pokoru u svojim obrocima(to znači kod jela),nego ćete jesti kolačiće i pogostit ćete sve svoje male učenice".

Od toga vremena doista male učenice svakog 20.siječnja jedu "la galette"(pogačice) govoreći međusobno ušali:"Tko zna?Možda je sv.Petar Fourier mene vidio gledajući budućnost svoga Reda!..U svakom slučaju pogačice su tako dobre kao i On!..."

V.

Ali što je to vidio Petar Fourier?

On to nije rekao;međutim lako je pogoditi,kad vidimo što je načinio sa Alix.

U ono vrijeme djevojčice su bile veoma nesretne,pogotovo siromašne djevojčice:nitko se nije za njih brinuo, da bi ih naučio kako se radi,da bi ispravio njihove pogreške,da bi ih naučio ljubiti dragog Boga i stipati nebo.One su rasle kako su znale,a nažalost s njima i njihove pogreške.... Zato je bilo svakakvih žena,čangrizavih,zlih,opadačica,lažljivih,kradljivih i lujenih.To je bilo bijedno.!

Jadne male djevojčice!one bi rado htjele biti dobre,ali nije bilo nikoga,tko bi ih naučio kako se udijeva igla,tko bi im pokazao kako se krpaju odijela i kako da isprave svoje pogreške.

"Mala djeca iskala su kruha,ali nije bilo nikoga,tko bi im ga lomio" govoraše već davno jedan Prorok.A to je bilo uvijek istina!

Evo dakle ono što je predstavljala slaba zob posijana u kolijevci: dječicu,nejaku kao mala slamčica što ju je trebalo štititi,podučavati,odgajati,ljubiti kao majka!Ah,kako bi to bilo divno!

Ali kako postići ovo?Alix je bila u progonstvu u Ormes-u,a njezine družice iz one Božićne noći raspršene.Kako da se skupe?I gdje bi našle kuću.Alix nije to znala.Ni Fourier nije znao.Nitko to nije znao.

Ipak,netko je znao:Mala Milost.

Jednog lijepog proljetnog jutra Mala Milost pođe na put.Kamo je pošla?

Išla je tražiti kuću za Alix.

Prošla je selom Mattaincourt.Žene su sjedile na pragu svojih vrata i držale na koljenima "ramu" na kojoj

su vezle čipke.Mala Milost ih je pozdravila,ali nije se zaustavljala. Spustila se malo nizbrdo sve do toka vode,koja je tuda žuborila,a zvala se Madon.Pralje su tu bijelile svoje rublje blebećući kao svrake.Mala Milost nastavila je svoj put,a da ih nije ni pogledala.Zakretal bi ovamo,zakretala onamo,sve u pravcu Madona.A onda se popela na jedan brežuljak,prikrala se kroz lijepe lipnjake i stigla napokon pred jednu staru opatiju:bio je to Poussay.

Ovdje je bila neka Gospođa veoma bogata i veoma milosrdna,koja je dobro razumjela Evanđelje i znala je da "biti bogat" znači:pomagati drugima. I zato nitko nije zaboravljao ime ove Gospođe.Ona je umrla već prije tri stotine godina,ali još i danas kada se kaže "Madame D'Apremont"svaki se odmah sjeti:Ah,da!to je prva dobročiniteljica samostana sv.Petra Fourier-a i Majke Alix le Clerc.

Mala Milost je dakle pokucala tajinstvenim udarcem na vratima njezine duše...Gospođa D'Apremont odmah otvori i shvati uslugu koju je trebala učiniti,te poruči sv.Petru Fourieru: "Pošaljite mi gospojicu Alix i njezi-

ne družice,ja ću im dati stan i pomoći ću im da izvrše ono,što dragi Bog od njih traži".

Ubrzo stigne Alix sa Gante,Claude i Isabelle.One su počele velike duhovne vježbe,da bi se osvjedočile,da im se volja nije promjenila od one Božićne Noći.Ali ne!Naprotiv,one su još čvršće odlučile,da će uvijek tražiti ono,što se Bogu najviše sviđa:To je bilo njihovo geslo.A ono se veoma svidjelo sv.Petru,pa im je rekao:

-Da,da,vi imate pravo!Dakle,Bogu je puno draže da se napusti svijet , nego da se u njemu uživa.

Bogu je draže da se brinemo za spas drugih,nego da se bavimo samo oko svoga spasenja.

Bogu je draže,da se posvetite Bogu zavjetima,nego da to samo želite nestalno,čas da,čas ne,kako vam baš padne na pamet.

Bogu je draže da obavljate ponizni apostolat posve skrovit,kao što je poučavanje malih djevojčica bez nagrade na zemlji,nego da činite sjajna djela,radi kojih bi vam svi laskali.

Pa dobro,kad je to sve Bogu ugodnije,treba onda to i činiti!

Tako se to i ispunilo.Alix se po-

sve posvetila dragom Bogu u svrhu poučavanja i odgajanja malih djevojčica. Zato ćemo Alix u buduće zvati njezinim lijepim imenom "Majka"...

Kao što Mama veselo pripravlja pelene i kolijevku za svoje dijete, tako je Majka Alix i njezine družice pripravljala sve što je bilo potrebno za prvu malu Školu: šiljile su pera - u to vrijeme pisalo se perom od kosti - udijevale su u igle lijepu obojenu vunu; na ploči su pisale uzorke za krasnopis; objesile su slike po zidovima, da razred izgleda veseliji, a kako su livade bile prepune margareta i ljutića, načinile su i velike bukete od cvijeća da ih postave u školu... Tako će djevojčice ulazeći naći svugdje veselje, a to će im pomoći da postignu uspjeh. Jer male djevojčice su pomalo slične biljkama: one rastu, kad sija sunce, Njihovo sunce je radost.

Kad je sve bilo gotovo, mislit ćete da Majka Alix i druge Sestre odmah pozvale djevojčice? Ne, još nisu. One su uzele jednu veliku knjigu.

- Što će s njom? Pripraviti diktat iz nje? - Ne!

- Tražit će u njoj pjesmicu? - Ni to!

- Možda kakvu priču, koju će im pripovijedati? - Ne!

One su uzele veliku knjigu, koja je sva ispisana latinskim jezikom, a zove se "Brevijar". Lijepo su se prekrižile i rekle: "Deus in adjutorium meum intende" - O Bože u pomoć mi priteci... Ti si jedini pravi Učitelj, pouči nas, da i mi možemo govoriti o Tebi s poštovanjem i ljubavlju. Kaži nam, kako da pripravimo ovu djecu za vječnost, jer iza početnice najviše nas zanima njihova duša. Mi bismo htjele, da one nauče čitati Tvoju Volju u velikoj knjizi svoga života i pisati lijepa djela ljubavi.

Ti si rekao: "Ja poznajem svoje ovce i one poznaju mene", pomozi nam da upoznamo sve male ovčice, koje ćeš nam jednom poslati, jer ljubiti možemo samo onoga, koga dobro poznajemo.

Iza toga su ostale malo u tišini. ..a onda su otišle i pozvonile na malo zvonce

Odmah se čulo klik, klak, klik, klak na cesti. To su bile male seoske djevojčice. Žurile su se da vide ovu novotariju-novost: ŠKOLA i to ŠKOLA samo za njih! Malo su se bojale i gurale jdna drugu, kao što to čine male

stidljive djevojčice.Ali kad su na pragu vidjele dragi smiješak Majke Alix,smiješak koji je govorio "Kad biste vi samo znale,koliko vas mi volimo..."njihov strah odletio jekao noćni leptir,a one su ulazile skakutajući od veselja.

Mala kuća se također smiješila kroz sve svoje prozore.Sunce je obasjalo cijelu kuću,da bi izgledala ljepša.Brežuljak je zapovjedio vjetru,da joj donese sve mirise livada,a velike lipe,kao veoma uljudna stara gospoda što ljube ruke gospođama,savijale su svoje rasovale grane i milovale s poštovanjem vrh njezinog crvenog krova.

Ova mala kuća bila je naime ŠKOLA.

Škola za djevojčice!Izgledalo je kao da priroda razumije ove divne tajne,što ih sadrže te dvije riječi i zato je tako počastila tu kućicu.Ali ljudi,koji se uvijek žure i ne uzimaju vremena za razmišljanje,nisu obratili pažnju na taj datum mjeseca lipnja 1598. kad je prvi put počelo podučavanje i skupno odgajanje malih djevojčica.

A to je međutim bilo veoma važno. Poslušajte ovu lijepu rečenicu(zavoljet ćete je kod prve riječi.još pri-

je nego je budete razumjeli do kraja)

"Ruka koja njše kolijevku,vlada svjetovima".

Čujem kako govorite:

-Zibati kolijevku,šivati za svoju lutku i pjevati lijepu pjesmicu, ah,da,to ja volim!Ali što znači ono: vladati svijetom?

- To znači:ruka jedne majke,izgleda vrlo slaba,a u stvari ona je najmoćnija.Predstavite si na primjer ruku jednoga Poglavara,jednoga državnika,nekog neobičnog osvajača ili hrapavu i crnu ruku jednoga kovača, koja diže veoma teške stvari,a onda ruku posve bijelu nježnu i dragu,koja ziba kolijevku s tako nježnim kretnjama,kao da je isto onako slaba kao ono malo dijete što spava u dnu kolijevke!Pa?Ipak je ova ruka najmoćnija,ruka Mamina!Kovač,vladar,osvajač ovisit će o njoj.Ako je majka bila dobro odgojena,ona će dati dragom Bogu i svojoj domovini Svece,Apostole, Heroje,Velike ljude,Osvajače,jednom riječju poštene ljude!

Razumijete li sada bolje važnost prve ŠKOLE?

-Današnja mala djevojčica,to je sutrašnja majka,a sutrašnja majka,to

su svi ljudi u budućnosti.

Da je bilo samo dobrih Majka, ne bi bilo zločestih ljudi.

Razumijete li također zašto one, koje žele odgajati djevojčice i koje hoće da im pomognu kako će postati dobre majke obitelji, moraju često sklapati ruke na molitvu? One imaju jako veliku i veoma lijepu dužnost. I one dobro osjećaju, da tu dužnost ne mogu obaviti same.

VI.

Rekla sam, da se nitko nije obazirao na prvu Malu Školu. Ipak, netko je na nju pazio netko veoma zao, onaj koji je u njoj nanjušio tajnu, koja će imati moć, da mu jednoga dana otima plijen na koji je on vrebao za pakao! Pogodili ste da se radi o sotoni!

Kad je vidio male djevojčice da svaki dan dolaze s toliko raspoloženja - dobro raspoloženje, to najviše ljuti đavla, jer on voli samo mrzovoljne ljude - govorio je u sebi: "To škodi mojim poslovima! Ja ću razrušiti ovu školu". I on ode da pripravi svoju buru.

Mjeseci su prolazili na malom lo-

renskom brežuljku mirno, sretno, puni pjesme. Prošla je i zima. Prošlo proljeće. Glogovi su mirisali duž ograda. Majke su bile veoma sretne, jer su i dušama djevojčica vidjele proljeće. Po milosti svuda su pupale kreposti, pa je sve mirisalo po Nebu. Male djevojčice postale su razborite, uredne pažljive i pobožne. Kako je to bilo divno gledati! Kolike nade na vršcima grana!

Prošlo je godinu dana, kako su zajedno radile, kad eto ti sotone sa svojom olujom. Ah, kakve li oluje! Pronalazio je progonstva svake vrste.

Šaptao je zavidnicima, da idu na trg i da kleveću Malu Školu pred svim prolaznicima.

Služio se svakojakom lukavstvima, samo da bi Sestrama oduzeo Malu kuću, koja im je bila dana na raspolaganje.

Otišao je do Biskupa i rekao: Da ste razboriti, Vi ne biste dozvolili ovim djevojkama, da držr takvu školu u Vašoj biskupiji. To je novotarija, hir žena, to će se loše svršiti. Trebalo bi ih spriječiti u početku.

Sotona se navratio i do g. Clercjer mu je zadnji put dobro uspjelo - te je počeo izazivati njegovu taštinu

"Znaš li da ti se rugaju?Tvoja kćerka sa svojim idejama,da se bavi tuđim curicama postaje smiješna,a to pada na tebe;vele da nemaš ugleda,da te ona vuče za nos;to ne valja...hajde zabrani joj da tako radi i pokaži malo da si ti gospodar!"

Dotaknuo se čak i duše sv.Petra Fouriera! - Da,i to se sotona usudio! no on je poznavao tog čovjeka,pa mu je pristupio pod krinkom poniznosti. "Koje li smjelosti,šaptao je Fourieru pod ispitom savjesti,za jednog siromašnog seoskog župnika kao ti,da bude osnovatelj Reda!Hoćeš da se istakneš pred tvojom subraćom!A ipak vidiš da ti svi oko tebe to zamjeraju....Izgubit ćeš se u oholosti,moj prijatelju ...Kao što su prošli i toliki drugi"!

I sve je to uspjelo:

Mala kuća u Poussay-u zatvorila se Gosp.le Clerc je rekao svojoj kćeri: "Doći ću sutra po tebe,Ići ćeš Klarisama u Verdun i tako ćeš napustiti tu smiješnu ideju o podučavanju djevojčica".A sv.Petar Fourier je dodao:"Da moje kćeri,svi naši planovi bili su samo izpraznost,izlagali smo se da izgubimo duše.Prihvatite prijedlog,koji

vam se daje i uđite u samostane molitve i samoće;za djevojčice će se dragi Bog već pobrinuti,uvjeren sam u to!

Ah!la,la,la!...veliki čekić udarao je kolikogod je mogao po maloj zobi . Kad je svršilo jedno progonstvo,došlo je drugo.Ali,oh čuda!umjesto da se Djelo uništi,ono se umnažalo i jačalo! Majka Alix je govorila svaki dan:"Moj Bože,ja se uzdam u Te čvrstim pouzdanjem...."i gle,umjesto male kuće koja se zatvorila,otvorile su jedna,pa dvije i tri,pa šest i dvanaest novih kuća!...Red se širio kao proljeće po selima i gradovima,u Mattaincourtu,u Sv. Mihaelu,u Nancyu,u Pont a Moussonu,u Sv.Nikoli,u Chalonsu,u Verdunu:svi su ih htjeli!Neposredno iza smrti sv.Petra Fouriera bilo je 47 kuća!

VII.

Što se dogodilo!

Mislite li da vlasnica škole nije rekla sotoni:"Moj dragi gospodine,radite što hoćete,uništavajte moje djelo kolikogod hoćete!"Borila se ona s njim,ali kako je bila jača,to je ona tim više pobjeđivala,koliko je on više navaljivao.

Tko je bila ova tako moćna gospodarica?Majka Alix?Madame D'Apremont?
-Ne!To je bila presveta Djevica!
Sjećate li se kako je ona pomogla Alix kod obraćenja;čak joj se bila javila u njezinom budućem redovničkom odijelu.I rekla joj je:"Dođi i ja ću te primiti!" Pa eto,Alix je došla.
I od tog vremena,koliko li je divnih časova provela s Presvetom Djevicom!
Jednoga dana sam naš Gospodin došao je Alix da joj rastumači,kako se samo preko Marije dolazi k Njemu.Ukazao joj se tako dobar,tako dobar, da je Majka Alix htjela poletjeti k Njemu,ali nije mogla.Činilo se kao da je neki veliki ponor u tome sprečava. Onda joj naš Gospodin pokaza,sakriven u zelenilu,jednu stazu punu mahovine i cvijeća.Staza je vodila od oltara Presvete Djevice,a na drugom kraju dopirala je do Neba.U isti mah tumačio joj neki glas u njezinu srcu što znači ova staza:"Sve milosti dobivamo po Mariji.Budi duboko pobožna prema Mariji i Ona ćete dovesti u Nebo". Od tada je Majka Alix svaki dan išla ovim malim putem i ništa nije počinila,a da nije zamolila blagoslov od

Presvete Djevice.Molila joj se u svim svojim poteškoćama i povjeravala joj sve svoje učenice.
Drugom prilikom - bilo je to jednoga dana,kada je čekić veoma jako udarao,a Majka Alix je bila žalosna jer je vidjela,kako su se svi urotili da unište njezinu malu kolijevku - došla je Presveta Djevica posve blizu nje,da ju utješi,i pružila joj svoga Sina Isusa govoreći:"Dajem ti Ga,da Ga odgojiš!"To je značilo:"Na boj se,nemoj slušati na one,koji ti govore da napustiš školu.To bi bilo kao da napuštaš moga malog Isusa,jer to je On,koga ti primaš u svim ovim malim djevojčicama...Alix,ja ti Ga povjeravam,da Ga odgojiš u dušama djece".
Jasno vam je,da se Majka Alix iza toga veoma ohrabrila.Braniti školu Presvete Djevice...onu,Gdje je Isus bio sakriven u svim malim dušama...! Kad bi se i čitav svijet utaborio protiv nje,Majka Alix bi se uvijek uspravila na pragu učionice,da je brani.Ona je bila doduše samo jedna mlada djevojka,ali kad netko ima veliku ljubav u srcu,onda je jači od vojske svrstane u boj.

Da zahvali Majki Alix na njenoj odvažnosti,Presveta Djevica joj pribavi iznenađenje:Ona dozvoli da joj Preuzviženi gosp.Biskup pošalje jedno lijepo pismo,u kom je bilo pisano: "Dozvoljavam,da otvorite škole po cijeloj mojoj biskupiji.A kako je potrebno,da imate jedno ime,zvat ćete se"Kongregacija Naše Gospe".

Upravo ime Presvete Djevice!Alix uzdrhta od radosti,a kad je bolje pogledala pismo,vidjela je,da je pisano baš 8.prosinca...na lijepi veliki blagdan Bezgrešnog Začeća!To je za nju također bila jedna duboka mala radost.Kasnije će tome imenuSv.Otac Papa dodati ime"kanonikinje sv.Augustina",a to znači:ove Redovnice mole veliku molitvu sv.Crkve,Brevijar.

Unatoč svega,sotona se nije razoružao i nastavio je borbu,da bi se napustila Škola.Uto Alix usni opet jedan san:Našla se u nekom samostanu s grabljama za sijeno u ruci - ove grablje imale su oštre i široke zubce - njima je skupljala sitne ostatke slamčica,kao što ostane na njivi iza žetve;pred njom su se šetali Časni Patri-Oci,koji kao da su se smijali njenom poslu i govorili joj:

"Vi se puno trudite,a malo uspijevate...ah,slamčice! ph".Međutim,netko se brzo približi k njoj i Mala Milost joj reče:

- To je sv.Ignacije,slušaj ga pažljivo,jer on znade kako se služi dragom Bogu.

Nato joj sv.Ignacije reče,da treba ustrajati u poučavanju djevojčica, premda se do njih ne drži više nego do ovih slamčica u polju,a to je ipak vrlo važno.Sv.Ivan Zlatousti je nekoć rekao ovo:"Svim najvećim slikarima, umjetnicima i učenjacima pretpostavljam one,koji imaju odgajati djecu". To je najveća mudrost,najveća umjetnost.

A Majka Alix ih je mnogo odgojila!...

VIII.

Napokon su svi oko Majke Alix počeli shvaćati,da je to jako dobro što ona radi.Mnoge mlade velikodušne djevojke dolazile k njoj govoreći:

- Mi bismo vam htjele pomoći,da i mi postanemo "Majke" duša malih djevojčica.

Sa svih strana su pisali Majci Alix:"Saznali smo za sve dobro,što ga

činite sa svojom podukom, dođite da otvorite školu u našem gradu".

Vi se možda pitate, kako su se te novosti širile, kad u to vrijeme još nije bilo novina, i kako se znalo, da Škola Majke Alix preporađa male curice? To je bilo vrlo jednostavno. Evo kako se to obično događalo: Jednoga dana u Mattaincourt na primjer, stigao bi neki trgovac suknom da ga tu prodaje. Dok je on na ulazu kuća dovršavao s mjerenjem sukna, vidio bi kako mirno prolazi cijela četa djevojčica. One su se veselo razgovarale, lijepo su pozdravljale naklonom glave, nisu se gurale, njihovo odijelo nije bilo poderano, bile su počešljane i čiste. Trgovac je nad tim bio iznenađen, jer to nije bio običaj kod djevojčica, koje on poznavao. Zato bi se on o tome raspitivao. I navečer vrativši se u Sv. Nikolu, ili u Sv. Mihaela, ili u Pont a Mousson pričao je svojoj ženi što je vidio. Naravno, sutradan sve majke one četvrti doznale su ovu lijepu vijest i počele priželjkivati, da i njihova djeca budu tako sretna.

Stoga je Majka Alix morala na velika putovanja, da bi osnovala svoje samostane. Kadkada je doživljavala nezgode, a nekada opet i vrlo lijepe zgodice. U to vrijeme nije bilo lako putovati. Danas čovjek pogleda vozni red, izabere si vlak i uđe u nj. Ali u početku XVII. stoljeća bila su poznata samo obična poštanska kola, ona velika kola, koja su išla nekada prebrzo a drugi put opet presporo, koja su se svaki čas zaustavljala da odmore konje, a nisu ni vozila svaki dan! U njima se treslo zbog neravnine puta. Zimi bi vjetar propuhao kalotu i čovjek bi se smrzavao do kosti, a ljeti je sunce grijalo kao peć. To nije zaustavljalo Majku Alix od putovanja, nego kad je trebalo, ona je hrabro pošla takvim kolima uz pratnju jedne sestre.

Jednoga dana, kad je išla u Paris, uspnu se na kola pet ljudi, koji su bili jako neodgojeni. Oni su odlučili da ih muče. Poluglasno su se ismjehivali Sestrama i nastojali da im zapriječe prisustvovanje nedjeljnoj sv. Misi. Izjavili su da moraju vrlo žurno u Paris, pa će trebati ujutro rano krenuti put Parisa, a vozaru su dali dobru napojnicu, da bi im išao na ruku. I doista, sve je još spavalo u selu gdje su se kola bila zaustavila preko noći, kad se putnici krenuše ponovno

na put.Majka Alix nije ništa rekla, ali se od srca molila,nadajući se da ipak ne će morati propustiti nedjeljnu sv.Misu.

Oko 8 sati ujutro,dok su prolazili seocem čuli su kako zvoni za sv. Misu.Uljudno ali odlučno tražila je Majka Alix da se zaustave kola i da ih puste sići.Onih pet gospode nasmijali su joj se i rekli:"Budite sigurni da vas ne ćemo čekati.Majka Alix je to i očekivala,ali je ipak ostala uljudna.Proučila je put i znala da ima još samo nekoliko kilometara do grada Montmirail,u kojem moraju stati kola i gdje će ta gospoda sigurno sići da si uzmu doručak u gostionici. "Ovo će nam dati vremena da ih stignemo pješice,pomislila si je,i to kad slušamo sv.Misu,a što se tiče našeg doručka,mi ćemo ga izostaviti".I one sićoše,a kola zlobno požure da krenu dalje.

Da,ali to je bila velika sv.Misa sa procesijom i propovijedi,a tako je dugo trajala,da je Majka Alix mislila "Ne ćemo nikako stići na vrijeme!kola nas ne će više čekati!"Da,kako se ali iznenadila,kad je izlazeći iz sela vidjela da kola stoje malo podalje na

jednoj ravnici!Kočijaš je badava udarao konje,ovi nisu htjeli da krenu skoro čitav sat.Životinje su hrzale i činilo se da govore:"Moramo učiniti nemoguću stvar,da se ne propusti nedjeljna sv.Misa...Moja draga Gospodo, budući da vi niste htjeli čekati Majku Alix,evo mi ćemo je dočekati"... Eto,čini se da životinje nekad imaju više duha nego ljudi.Možete misliti, kako su ova gospoda bila ponižena i kako su do kraja puta ostali mirni.

Drugi put opet bilo je to na putu prema Chalons-u usred zime.Snijeg je padao u velikim snježnim pahuljicama stvarajući debeli bijeli ćilim od kojega se više nisu raspoznavali putevi.Kola su išla polako,da ne bi pali u kakvu jamu.Uskoro vozar nije uopće znao gdje je,nije više našao trag puta i pitao se,da nije možda zašao u neko polje.Noć se brzo spustila i u bliskoj šumi čuli su se vuci kako zavijaju.Najednom vozač zaustavi svoja kola i rekne drhćući od straha:Mi smo izgubljeni!

Što će učiniti?nije se vidjelo nikakvo svijetlo,mrak se sve više i više zgušnjavao oko kola i izkledalo je kao da će ih ugušiti.Bilo se boja-

ti od vukova i zime.Majka Alix poče moliti Presvetu Djevicu...Najdnom bez riječi i bez ikakvog šuma ugledaše neku pojavu kraj kola.Netko se bio približio,uzeo konje za uzde i rekao jednim prekrasnim glasom:"Ne bojte se odvest ću vas do najbližeg sela"i to je učinio tako ljubezno.Kad su toj pojavi htjeli zahvaliti,ona nestade isto onako tajinstveno kako je i došla.

Dragi Bog štitio je Majku Alix na njezinim putovanjima,a ona je koristi la priliku kako bi Ga mogla proslaviti na svim putovima.Jednoga dana učinila je veliko junačko djelo vjere i ljubavi:Jedan jadni gubavac molio je milostinju izdaleka,jer nije se usudio,da joj se približi - gubavci se uvijek drže udaljeni od drugih ljudi, da ih ne bi zarazili tom strašnom bolesti - a Majka Alix,vođena ljubavlju prema Našem Gospodinu,koji uzeo na sebe gubu naših grijeha,iziđe bez oklijevanja pred ovoga gubavca.Klekne i s puno ljubavi cjeliva mu ruku i dade milostinju govoreći Našem Gospodinu:"Ja Tebe cjelivam u ovome gubavcu!"...Kad je ustala jadnik je nestao ...Ali u duši Majke Alix ostao je kao

tračak rajske sreće.

IX.

Dragi Bog rado daje rukama Svetaca i malo od svoje moće,jer On dobro znade,da oni ne će biti kao lude oholice i umišljeni,koji se šepire govoreći svima:"Ja sam onaj koji,...ja sam onaj što..."Sveci naprotiv govore:"Gledajte kako je dragi Bog dobar,kako nas ljubi On nam je dao taj dar".Dakle dragi Bog je povjerio Majci Alix malo od svoga blaga,da bi ona sa svoje strane mogla činiti dobra oko sebe.

Pa evo još lijepih zgodica:

Neka sestra bila je jako bolesna i nikakav lijek nije joj mogao olakšati.Majka Alix je došla da je posjeti i jednostavno joj reče:"Zabranjujem da se vrate vaši bolovi!"...I oni se više nisu vratili.Sestra je mogla jesti kao i drugi,ništa je više nije boljelo.

Jedna druga sestra opet,bila je tako teško oboljela,da su liječnici kazali:"Za nju se više ništa ne može učiniti,umrijet će".Majka Alix dugo ju je gledala,ne govoreći ništa,a onda je otišla i dugo molila prostrta pred

Presvetim.A kad je ustala,ustala je i Majka Marija Ignacija;ona je ozdravila!

Druga pak imala je ranu na ruci, zbog koje je mnogo trpjela već tri mjeseca i ništa nije moglo zacijeliti ovu ranu.Majka Alix sišla je u vrt i ubrala jednostavno lišće od ljubica, postavi ga na ranu i reče smiješeći se bolesnici:"Ovaj lijek vas mora ozdraviti!vidjet ćemo da li ste poslušni".I Sestra spremno posluša,a ljubičice također.

Jedanput sestra pekarica (u ono vrijeme svaki samostan je sam mijesio svoj kruh)dođe k Majci Alix i reče dižući ruke k Nebu:

- Moja Majko,reče sva uplakana,zamislite,danas ujutro kad sam došla na tavan opazila sam,da su se žišci pojavili u našem žitu!

To je zaista bilo strašno.Žišci su male bube,koje se brzo množe i žderu žito.Tako se može dogoditi da netko ostane bez kruha.Majka Alix se za čas sabere i zatim mirno reče svojoj sestri:

- Hodite i raširite hrpu žita ravno po tavanu,tako da bude kao jedan glatki sloj.Zatim uzmite drškaod naših grabalja i napišite po žitu Ime Isusovo,Ime Marijino i sv.Ignacija.

- I to je sve,reče sestra zbunjeno.

- Da,to je sve,odgovori Majka Alix.

Sestra nije ništa razumjela od ovoga lijeka,ali bila je poslušna,pa je učinila kako joj je Majka Alix rekla.Samo,obavljajući taj posao uzdisala je,jer što je više razgrtala svoju gomilu,to je više vidjela životinjica,koje su gmizile i slavile svečanost Baltazara.Kad je dovršila pisanje,zatvorila je vrata tavana i otišla da pripravi svoju peć.Sutradan reče:ipak ću pokušati da potamanim što više onih životinjica;i uspne se na tavan.Nagne se nad bijelo-žutu površinu žita i ne vidje ništa.Obriše svoje naočale da bolje vidi i zabode svoj prst,da bi žišci izišli.Ali ne nađe ništa.Nema više žižaka!nema ih! Gledala je na sve četiri strane,ovdje ondje,ali što,doista zalihe žita bile su spašene.

Jednoga dana - bilo je to sasvim na početku Reda - onda,kad je Majka Alix učila kako se moli Brevijar i kad se malo mučila u snalaženju među

psalmima,stihovima,kapitulima i himnima,te sa dvostrukim,poludvostrukim ili jednostavnim svetkovinama...približi joj se jedan Anđeo i rastumači joj rubrike(što znači pravila) i dok je on govorio Majci Alix je postalo sve tako jednostavno.Kao da se sa anđeoskog lica slila velika svjetlost na pravila Brevijara,kojeg je odmah razumjela.Majka Alix je upoznala kako je to divno tako moliti hvalospjeve u psalmima "Laudate", "Benedictus" i "Alleluia" te pozivati sve narode da slave dragog Boga:"Laudate Dominum omnes gentes" i govoriti svim stvorenjima od anđela,sunca,mjeseca i zvijezda do oblaka,cvijeću,pticama,od male lijepe jutarnje rose sve do veličanstvenih planina i ogromnih ledenjaka:"Dođite svi,da mi pomognete dokazati Bogu da Ga ljubim...Benedicite omnia opera Domino!"A oda na koncu svakog psalma dodati ovu prekrasnu molitvu,koja slična trim velikim zlatnim kadionicama,što se njišu veoma visoko u azuru:

"Gloria Patri...
et Filio
et Spiritus Sancto..."

I budući da mi znademo,kako naš glas,glas siromašnih grešnika nije ni dosta lijep,ni dosta jak za jedan čin tako dubokog poštovanja,to pozivamo sve "saecula saeculorum" sve vjekove da dođu te ih prikazujemo Nebu,da slave dragog Boga,kao što mala djeca bacaju cvijeće na blagdan Tijelova.

Razumijete li sada zašto Majke, kćeri Majke Alix,toliko vole svoj Časoslov?

Kada je Majka Alix išla osnivati koju novu kuću,ona ju je često već unaprijed vidjela. ako je i jedne večeri u Nancy-u,dok je zatvarala prozor u prvom katu,rekla svojoj pratilici Claude Chauvenel:"Vidite li tamo ono opustošeno zemljište;ali znajte, da ćemo tamo jednoga dana imati lijepi samostan i veliku kapelu s puno redovnica,koje će pjevati Božanski Oficij".Klaudija se nasmijala od sveg srca,jer se onda zaista od toga još ništa nije vidjelo.Bile su svega dvije u Nancy-u i to tako siromašne da nisu imale ni krha za idući dan.Međutim,to se ipak točno ostvarilo nekoliko godina kasnije i to baš na onome mjestu,gdje je pokazala Majka Alix.

Ljubav prema bližnjemu tako je

rasla u duši Majke Alix,da joj je dragi Bog katkada dozvolio,te je mogla čitati u dušama drugih kao iz otvorene knjige,a da joj oni ništa ni su morali reći.Jednoj je tumačila njezino trpljenje,drugoj njene nakane,a trećoj opet njene napasti.To je bilo nešto čudesno!I sve su Sestre bile zadivljene nad darovima Duha Svetoga u duši Majke Alix.

Moglo bi se još mnogo lijepih crtica ispričati;kad budete starije čitat ćete to u debelim knjigama.Međutim,vi vidite da se stranice okreću,a mi imamo još toliko toga reći, prije nego što završimo našu pripovijest.

X.

Kad je sotona uvidio,da se ničim ne može spriječiti razvoj malih Škola i velikih samostana,on je tako divljao od bijesa,da je govorio:"Osvetit ću se Majci Alix!"I počeo ju je strašno progoniti.Kasnije je isto činio s Don Boskom,koji se bavio dječacima,pa i sa Župnikom Arškim,koji je obraćao previše grešnika u svojoj ispovjedaonici.Dragi Bog mu je to

dozvolio,jer On znade,da će Sveci Njegovi ostati vjerni i da će im to poslužiti samo da još više razviju svoje kreposti i postignu lijepe pobjede ljubavi!

Tako je dakle đavao pokušavao da zastraši Majku Alix puštajući velike vatrene kugle u kuću,kao da je požar. Ukazivao bi joj se sa strašnim crnim, kosmatim licem,puštao je oko nje mirise pakla i t.d.No Majka Alix škropila se sv.vodom,križala se,izgovarala Ime Presvete Djevice i tako ga otjerala.Napokon povrijeđen što ga je Majka Alix opet pobijedila,pokuša da se mučke uvuče u njene misli.Uvjeravao ju,da je Bog više ne ljubi i da je počinila mnogo grijeha.To Majka Alix nije mogla podnijeti,jer je to mučilo njezinu dušu i ona reče dragom Bogu:"Ja hoću da Te ljubim i ne ću da se odijelim od Tebe.Ja Te tako ljubim da bih radije pretrpjela sva progonstva i mučenja pakla sve do konca svijeta,nego da počinim i jedan jedini grijeh".Možete si misliti,kako je i s kakvom ljubavi gledao Bog onu,koja Ga je svim svojim mukama tako junački ljubila.

I opet je đavao bio pobijeđen,jer

ne samo da nije dobio ni najmanji grijeh,ni najmanje nepouzdanje u Boga,nego je sa svojim napastovanjem bio prilika za divne čine ljubavi,tako divne, da su se Anđeli žurili s ushićenjem da ih saberu i odnesu do Božanskog Srca.

Kad su se Anđeli tako nadvirivali nad dušu Majke Alix,opazili su da je ona bivala sve ljepša i govorili su međusobom:

- Sigurno će ona skoro biti gotova za nebo!Koje li sreće!

I mi ćemo učiniti kao Anđeli,zavirit ćemo u dušu Majke Alix i nastojati da upoznamo nešto malo od onoga, što ih je očaralo.

Prva stvar koja se opaža kad se čovjek približi Majki Alix to je njezina šutnja.Majka Alix je živjela posve sabrana u Gospodinu i kad je drugi nisu trebali,ona nije govorila.Kao ptica što sklapa svoja krila,ona je ulazila u malu ćeliju svoje duše i samo se klanjala Bogu.Ona je molila. Kad nekoga jako volimo,uvijek mu imamo što reći,nekada riječima,anekada samo s pogledom....

Vi mislite možda,da je jako teško često moliti i činiti ono,što velike

osobe zovu učenim riječima:meditacija ili razmatranje.Ni najmanje!To je vrlo jednostavno.

Poznavala sam jednu malu djevojčicu,koja nije imala još sedam godina,a koja je već obavljala svoje razmatranje.Netko ju je bio upitao,kako je to naučila?Ona odgovori:

To nije teško!Treba gledati... zatim misliti...i onda ljubiti...

- A što ti gledaš?pitali su je dalje.

- Nešto,što je dragi Bog stvorio, odgovori ona.I kako je bila na polju, ubere iz trave jednu tratinčicu i protumači kako ona razmatra samo s tim cvijetom:

- Pogledajte kako je lijepa s ovim svojim žutim jajašcem u sredini i sa svojim laticama,koje su na kraju posve ružičaste!Dakle,ja mislim kako je to dar dragog Boga i onda Mu kažem:Hvala! i ljubim Ga!

Ova mala djevojčica imala je pravo! Vidite da u stvari nije teško razmatrati.Samo što je razmatranje Majke Alix bilo malo dulje nego razmatranje one male djevojčice!

Majka Alix gledajući Dobrotu Božju postala je veoma dobra.Ima takav za-

kon: moliti znači razmatrati, a razmatrati znači postati donekle sličan...

Već vidim neke velike osobe, kako se tome smiju i govore: U koju svrhu to pišete male djevojčice to ne mogu razumjeti...

Ja ipak mislim da mogu, jer one su sve iskusile taj zakon:

Curice tako često promatraju kako njihova Mama povija malu seku, kako ju hrani, njiše, njeguje, pa i one postaju "majke" u odnosu prema svojim lutkama te čine iste stvari, govore iste riječi i ponašaju se na isti način. One su postale mame u minijaturi.

Dakle živa je istina, ako netko dugo promatra jedan uzor, događa se da poslije i nehotice postane njemu sličan, te ga oponaša i u gestama.

Tim više stoji, da gledajući Našega Gospodina postajemo sveti.

Dakle Majka Alix je postala dobra, veoma dobra, tako dobra da su k njoj slali sve one, koji su trpjeli u svome srcu ili u tijelu, a ona je uvijek nalazila divne nježnosti da ih usreći. A kad ljudi osjećaju da ih netko razumije, onda ih manje bole njihova trpljenja. Kraj Majke Alix svi su postajali sretni.

Ali najdraži njezini ljubimci bili su siromasi i to najbjedniji i najprljaviji, oni s kojima se više nitko nije htio baviti. Ona ih je čistila, prala blažila njihove rane s toliko ljubavi, brige i pažnje, da je izgledalo kao da njeguje kraljice ili kraljeve. A to je zapravo bila još veća čast, jer sam Naš Gospodin skriva u siromasima. On sam je to rekao u Evanđelju: "Kad nahranite jednog siromaha, ili kad ga zaodjenete, vi to meni samome činite...."

U kapelici je Majka Alix voljela pjevati:

"Adoro Te devote, latens Deitas..."

"Klanjam Ti se iz svega srca, Sakriveni Bože!"...

Ona je znala, da se Bog skriva u maloj Hostiji i u bližnjemu. Pa kad je Majka Alix ljubila ruku gubavcu, njegovala šugu ili kraste siromaha, kad se naginjala nad bilježnicu male djevojčice uvijek je činila istu stvar: ljubila je dragog Boga tamo gdje je bio skriven...

Ah, kako Ga je ona ljubila!

Željela je da sve bude čisto i lijepo oko Njegovih svetohraništa. Jednog dana, kada nisu imali šta jesti, ona reče sestri kuharici:

- Ako danas dobijemo kakav dar, treba ga odnijeti sestri sakristanki, jer moramo kupiti svijeća za oltar.

- Oh, moja Majko, - sestra kuharica se nije mogla svladati a da ne prigovori - ali mi nemamo više kruha!

- To ništa ne smeta, moja sestro, dragi Bog je na prvom mjestu. A onda, On je tako dobar, da će nam možda poslati i jedno i drugo.

I zbilja isti dan dođe jedna gospođa i donese lijepe posve nove svijeće za Misu, a uz to dade priličnu svotu novaca, s kojom su mogli nabaviti žita.

Postojala je samo jedna stvar, koja je mučila Majku Alix i jako ju mučila! A to je bilo, što je vidjela kako ljudi vrijeđaju drago Boga.

U Samostanu u Nancy-u čula je Majka Alix jednoga dana, kako netko veoma glasno govori kao kad je netko jako ljut. Ovo je bilo neobično za samostan u kojem su se obično čuli samo tihi koraci Majki i šuštanje njihovih krunica. - Majka Alix se približi i ugleda jednu seljanku crvenu kao božur s rukama na bokovima i kišobranom na ruci pramen kose joj stršio na licu, bila je posve razbarušena. Mahala je rukama

i govorila ružne riječi sirotoj sestri kuharici, koja kao da se je malo uplašila od ove buke.

- Što je? pitala je posve tiho Majka Alix.

Sestra je objasnila, da je ova žena bila donijela živežne namirnice, koje je Majka Ekonoma već isplatila. Međutim ona se usudila doći ponovo da joj se plati.

U isti mah seljanka je počela ponovo sa kišom kletva!

- Dajte joj opet novac reče jednostavno Majka Alix.

Sestra posluša malo zabezeknuta, što se popustilo ovako očitoj krađi.

S pobjedonosnim izgledom žena stavi novac uu džep i ode ponosna. Majka Alix gledala je žalosno kako odlazi. Za novac bilo joj svejedno, ali grijeh ove žene tištio je teško njezino srce. A onda klekne i žarko se molila. Dok je ona još molila, netko zastiđeno pokuca na vrata... bila je to seljanka, koja je došla da ponizno moli oproštenje; najedanput ju je obuzeo stid na putu i preokrenuo joj dušu tako brzo, da je došla povratiti ukradeni novac. Ali Majka Alix bila je tako sretna, što ju je vidjela, kako

želi ispraviti svoju pogrešku,da joj je poklonila taj novac,malo ju poučila u vjeri i svi su se razišli zadovoljni.

Vi ste vidjeli kad je Majka Alix osnivala svoje samostane,kako su Majke živjele malo pomalo,od dana do dana,siromašno nemajući uvijek dovoljno što jesti.Kadikad su to opazili roditelji djece.Zato su djeca jednoga dana donijela živoga purana i veselila se govoreći:"Kako će finu pečenku jesti Majke danas navečer"!Međutim su se prevarili!Ostavile su purana na životu,pa je on postao zabava učenicama za vrijeme odmora.Natjecale su se,koja će mu baciti nešto za jelo i onda bi sa zadovoljstvom gledale, kako će im dotrčati.Tako se jednom dogodilo,da Majke nisu imale što jesti,pa su bile vesele što mogu skupiti po dvorištu otpatke kruha,koje je siti puran prezreo.

Majka Alix bila je radi toga veoma zadovoljna,jer siromaštvo iz kreposti postaje veliko bogatstvo.To je bogatstvo koje Isus ljubi,njime se duše spašavaju,ono ništa ne zadržava za sebe,a po njemu malo postajemo slični Presvetom Trojstvu.U Presvetom

Trojstvu svaka Osoba sve što ima daje u beskrajnoj međusobnoj ljubavi drugim Osobama.Duša,koja je dobro shvatila redovničko zvanje želi isto tako činiti.Ona ljubi Krista...Zato takva duša daje drugima sve od svog života i od svog srca.Bližnji za Majku Alix bila su naročito djeca.

Ona je osobito bila predana dječjim dušama.

Nije li Naš Gospodin rekao:"Kada primite koje dijete u moje ime,mene primate!"Škola je za Majku Alix postala dragocjeni Ciborij,u kojem su mnoge male hostije čekale na nju. A služiti ovim malim učenicama učeći ih čitati ili šivati i za vrijeme odmora s njima se igrati,značilo je za Majku Alix služiti Njenom Gospodinu Isusu.

"O male duše,uskliknula je jednoga dana Majka Alix,koliko vas ljubim vas više od svega!"

Rekla sam vam da je Majka Alix neprestano razmatrala o Našem Gospodinu i promatrala ga u svemu.

Našega Gospodina,koji je bio poslušan da otkupi naše neposlušnosti..

Našega Gospodina,koji se ponizio, da zadovolji za našu oholost...

Našega Gospodina,koji je umro za

nas, da nas spasi!

Ove lijepe kreposti: poslušnost, poniznost i pokora rasle su i u duši Majke Alix.

Sv. Petar F. napisao je u svome Pravilu: Treba tako brzo poslušati, da ne stignemo ni staviti točkicu na i, ako su nas pozvali dok pišemo! I na drugom mjestu opet kaže: Treba biti tako spreman i poslušan da idemo tamo ili da učinimo to i to, kao slika koju možemo okretati i prevrtati ili staviti u bilo koju stranicu knjige, kako hoćemo. Majka je Alix ovako slušala.

Jedanput je njezin čin poslušnosti bio tako herojski, da vam moram ispričati.

Bijaše to u vrijeme kad je Majka Alix još boravila u Mattaicourt-u. Njezina Majka bila je na samrti. I Alix je bila uz nju nastojeći najvećom nježnosti srca, da joj olakša posljednje časove. Tada joj sv. Petar F. naredi, da se vrati u školu i da ostavi Majku. Zar da ostavi svoju Majku u času, kad joj je tako zlo? Zar da ne uspotrijebi posljednje časove, koji su joj bili još preostali i da ne osjeti njezin posljednji pogled!... Ali ne! Majka Alix nije razmišljala ni jedan

trenutak. Osjetila je kao da joj se veliki mač zabadao u srce, ali ona odmah ode govoreći: žrtva, koju Bog najviše voli, to je poslušnost. Mislila je na Presvetu Bogorodicu, koja je tako hrabro stajala pod Križem i njoj je povjerila zadnje časove svoje majke.

Ovakav junački čin može vam se činiti pretežak. Međutim, to se ne traži od svakog. Majka Alix trebala je biti Osnovateljica Reda i zato je morala imati veoma veliku krepost, na koju će se drugi moći osloniti.

Ona je bila također veoma ponizna tako ponizna, da su mnogi zaboravljali da je ona Osnovateljica skupa sa sv. Petrom Fourierom. Stoga su postupali s njom kao s bilo kojom od sestara. Majka Alix je radi toga bila veoma zadovoljna. Ta ona se voljela nazivati : "ništa, ništavilo, grijeh". Jednoga dana opazi cijelu povorku odrpanaca, koji su molili milostinju od prolaznika. Pomisli u sebi: "Kako bi meni bilo teško pružiti ruku na milostinju"... I nije ni dovršila još svoju misao, a odluka je već pala. Hrabro iziđe i pomiješa se među prosjake. Zatim ponizno pokuša pružiti ruku misleći na poni-

ženog Isusa u Njegovoj Muci,koju je podnio iz ljubavi prema ljudima.Ali gle,među bogatom gospodom,koji su prolazili,našao se jedan iz njezine porodice,koji ju je prepoznao.Što se dogodilo?On se zastidio što je Alix tu našao,pozove je na stranu i reče joj:

-Moja sestrično,nemoj ostati među ovim ljudima,molim te!Trebala si mi javiti da nemate što vam je nužno!I u isto vrijeme turne joj u ruke novac.Majka Alix uzdrhta u svojoj duši,ne zbog novčića,što joj je bio u ruci,nego zbog onoga što se je događalo u njezinoj duši,jer je bila tako ponižena.

Dok se je vraćala u samostan, njezina duša je pjevala:

"Respexit humilitatem ancillae suae"...

Pogledao je na poniznost službenice svoje...

Majka Alix je morala također podnositi teške i strašne klevete.-Klevete,to su neistinite i zle stvari, koje pripovjedaju zli jezici,a koje na koncu svi povjeruju.To je veoma teško podnositi,jer je nepravda.... No,Majka Alix na to ništa nije odgo-

varala,šuteći je primala sve.Ona je toliko molila za svoje klevetnike,da je isprosila njihovo obraćenje!

Gledajući na svoje Raspelo,Majka Alix je dobro znala,da se duše ne mogu otkupiti bez trpljenja.Zato se je mnogo trapila u svom tijelu i činila pokoru toliko,da su iza njezine smrti našli žive rane po tijelu.Ovo se nikako ne traži od svakoga,ali se zato traže male svakdanje žrtve,koje se svagdje mogu naći,ako ih tražimo.

Tako se na pr.može jesti riba bez mrmljanja,ne ostavljati mrkvu na tanjuru,podnijeti čišćenje grla kod prehlade i t.d.O tome bih mogla priložiti veliku listu s popisom,ali to nije potrebno,jer danas djevojčice većinom pripadaju nekoj dječjoj organizaciji,pa su dobro poučene u toj znanosti.

Majka Alix je doista bila uzor svih kreposti.

Sv.Petar Courier je napisao jednu lijepu knjigu,koja se zove:"Sveta Pravila".On ovako počinje:

"Slušajte,Kćeri Naše Gospe,slušajte slatku i moćnu riječ vašega Boga,koji se udostajao zvati vas po imenu,govoreći vam u dnu srca:Ana,

Katarina,Marija...I pogledajte što On od vas traži..."

Bog od vas traži da budete hrabre i junačke djevojke,da sve vaše misli i sva vaša djela budu po Njegovoj ljubavi od suhoga zlata i da se za drugo ne brinete!"

Biti poglavarica ili pekarica,učiteljica ili vratarica,to je svejedno Ali biti u službi Našega Gospodina, gledati u svemu Našega Gospodina, to treba da vam bude jedina briga.Sv.Petar Fourier je neumoran u ponavljanju ovoga.Na pr.on piše o Majci koja se brine za odijelo:ona će ovu službu vršiti Našemu GOSPODINU"...

O sestri Kuharici govori ovako : "Neka se sjeća,da pripravlja jela samom Našem GOSPODINU..."

Majci Bolničarki piše mnogo i mnogo stranica,preporučujući joj da dobro uredi krevete i jastuke bolesnica jer tamo trpi sam Naš dragi GOSPODIN.

Vidite,to je vrlo jednostavno i jako lijepo:svuda gledamo Našega Gospodina,svugdje Mu služimo i ljubimo Ga...

Sv.Petar Fourier bio je to napisao gledajući u svoje srce,ali sigurno i promatrajući život Majke Alix.

XI.

Zbog tako krasnih kreposti u duši Majke Alix Anđeli su rekli:"Gospodine nije li već vrijeme,da idemo po nju i da je dovedemo u Tvoj Raj?"

I zbilja,jednoga dana odgovori Gospodin:"Da! Želim ju!"...

Anđeli su odmah pohitili,da preplave malu siromašnu ćeliju,u kojoj je ležala Majka Alix već nekoliko nedjelja teško bolesna.Svi su oko nje vidjeli da će uskoro napustiti zemlju jer ju je već nešto nebesko okruživalo.Majka Alix nije više govorila,nego se molila u svom srcu.Na usnama je imala neki slatki osmjeh,mislila je na lijepu tajnu krštenja i govorila dragom Bogu:"Ah,kako si mi bio dobar!kako sam Ti zahvalna,što si me izabrao! Danas je još više želim nego onoga dana,kad sam prvi put obukla svoju haljinu od tiretine i stavila malu bijelu kapu.Sjećaš li se one sv.Mise na Polnoćki!"

I ona se sjeti ovih odlomaka iz sv.Pravila:

"Čuj,ljubljena kćeri,Tvoj te Stvoritelj zove po imenu..."

- O moj Bože, šaputala je Alix, zovi me i ja ću doći, jer moja duša čezne za Tobom, kao što jelen žeđa za izvorima...-Zdravo Marijo,...Ti si moje ufanje...moje veliko utočište i pomoć...

Mala Milost, koja ju nije napuštala, pjevala je tiho: "Ustani, moja Ljubljena, zima je već prošla...zima zemaljskog trpljenja...Evo proljeće vječnosti..." Očarana ovim riječima Majka Alix nije više čula što se govorilo na zemlji.

U maloj ćeliji Majke su počele molitve za umiruće, one lijepe molitve u kojima se govori umirućem:

"Pođi s ovog svijeta kršćanska dušo, u ime Oca, koji te je stvorio,...

u ime Sina Isusa Krista, koji je trpio za tebe i koji te je otkupio,..

u ime Duha Svetoga, koji je sišao na tebe...

u ime Djevice Marije, preslavne Majke Božje i tvoje Majke...

Dođite joj u susret Sveci Božji,

Potrčite Anđeli Gospodnji,

Primite njezinu dušu i privedite je Presvetom Trojstvu..."

Tada se skupila cijela nebeska povorka; Sveci su došli pred svoju ma-

lu sestru...

Tada se na usnama Majke Alix pojavi lagani dašak...njezina duša nije više bila u tijelu, ona se je pridružila lijepoj pratnji Božanskog Janjeta. A nebo je pjevalo:

"U sjaju svoje ljepote, o djevice Alix, stupi naprijed, dođi da primiš krunu, koju ti je Gospodin pripravio navijeke...Aleluja, Aleluja!"

Odjednom nebo zašuti...jer su se čule divne riječi, riječi mira i nježnosti, riječi koje kao da su bile od svijetla i kristala.

"Bio sam malo, siromašno i jadno dijete, a ti si me odgojila, ti si se brinula za me, ti si me poučila ..... uđi u rajsko veselje!"